

Mamaa?mamaaaaaaaaaaaaaa!

-Mama?Mama?

No hi havia resposta...Vaig esperar uns segons...

-Mama?

Un altre cop el mateix... Jo era petitó, no sabia que sense jo voler-ho havia perdut la persona més important per a mi, la que em va portar en aquest món, la que m'havia fet créixer...La mare! I ara jo, sense ella, què podia fer? Què faria? Com podria viure sense ella? Sense ella...M'ho vaig repetir a mi mateix...sense la mare...Jo?sol?sense ningú?En aquest entorn hostil?

Al cap del temps...Ho vaig anar entenent...Vaig aprendre a viure sense la seva presència...Va ser dur, molt dur, creixia aprenent dels errors, dels ensurts, sense cap persona que em guiés, no podia recórrer a la saviesa de ningú, i així em vaig fer gran.

Perdut a la selva durant tant de temps havia entès el que és perdre la mare...vaig aprendre a fer les coses per mi mateix...sense cap ajuda....era un jove curtit i astut. A poc a poc vaig rumiar com seria el meu retorn a la civilització...

Recordo vagament, aquell sortir a la mar i totes aquelles onades que no duïen enlloc, aquella por..., anàvem a buscar el pare, que feia unes setmanes que no havia retornat... L'olor d'aquell aire salat i fred, malgrat que era primavera, m'havia desvetllat, i no sé perquè tenia el cor empresonat. Les onades, gronxaven fortament la petita canoa, i els esquixos a poc a poc ens anaven deixant xops.

Vaig pensar per un moment que si les coses empitjoraven el pare, ens vindria a salvar de tots els mals, que estariem salvats, que ningú ens faria mal...Però ara que ho penso...estava ben equivocat...

De retorn, envoltats de nit, es va desencadenar una tempesta molt forta que va colpejar la canoa, un cop molt fort em va fer anar a parar a l'altra banda, em vaig fer un cop al cap, em vaig quedar sense coneixement.

Em vaig despertar, sol, molt marejat, i sense saber on era. El sol lluia fort i càlid. La meva gola semblava de fusta de tan seca com estava. Lluny vaig reconèixer la platja on ens banyàvem amb els pares cap al tard quan havíem acabat les feines. Vaig caure com estabornit, mentre el mar em seguia menant cap a l'illa. Quan vaig obrir els ulls per primer cop després de la tempesta, em vaig trobar ja damunt la sorra...

Sense perdre temps i essent massa conscient de la realitat que m'envoltava, em vaig posar de cara a la feina com si res no hagués passat. No volia acceptar aquella solitud injusta que m'estava assetjant. A les nits quan em sentia sol de veritat plorava i invocava els pares que tornessin...Tenia por quan plovia molt i ventava fort. Sempre pensava que els pares em vigilaven i no deixaven que em passés res dolent. Sobreviure sent un nen era molt difícil, sovint la gana i la set em perseguien tot el dia. Convenia que m'organitzés bé. El temps passava i jo anava amb ell com si m'estirés i no volgués que parés mai... Treballava de valent, per

conservar l'aixopluc que havia heretat dels pares, ja que m'hauria estat impossible fer-ne un de nou. Havia après a trenar fulles i fer-les eixugar, bo i trenades al sol i resguardant-les de la humitat dels vespres, perquè fossin fortes i duradores, com fèiem amb la mare, quan vàrem construir-lo.

Durant les temporades de més collita, tenia fruita a dojo. Se'm va acudir fer-ne assecar per quan no n'hi hagués. La primera vegada se'm va podrir tota, i un eixam de mosques borineres les envoltava, vaig haver de colgar-les ben lluny per no sentir la pudor que feia. La temporada següent vaig pensar que podria fer com amb les fulles de palma, posar-les al sol i resguardar-les a la nit, a més vaig fer-ne tallets petits que els vaig escampar damunt d'unes bases de fusta fetes per mi mateix...

A mesura que el temps anava passant i acostumat ja a una vida dura i solitària mirava sovint els records que em quedaven dels pares, que no eren altra cosa que estris diversos arreplegats de la platja després del gran naufragi. Estris que en algun dels casos no sabia com fer servir, però que de tan bonics i ben fets que eren per a mi eren com joies.

Mirava lluny, a l'horitzó sense veure mai res més que blau. Com podria ser? D'on havien vingut els pares? El record cada cop més difuminat feia créixer en mi els dubtes de ser sol al món... Tenia ganes de fer quelcom més que sobreviure. Havia pensat abandonar l'aixopluc i anar més enllà...més enllà!

Vaig anar cap a la meva cova secreta...l'havia descobert no feia gaire...allà havia acabat d'entendre les coses...com és la civilització...com van vestits...Allí va ser on per primer cop vaig veure una fotografia...algun altre home com jo! Va ser un dia molt feliç...em pensava que només existia jo...després de veure la foto, vaig entendre que estava perdut...molt perdut...però que si m'hi posava podia trobar la solució...aquí vaig aprendre tot el que sé sobre ells...

M'hi vaig posar amb moltes ganes, i amb el record dels meus pares més present que mai... Vaig començar a construir una canoa...com la que havíem fer servir juntament amb la mare durant la nit de tempesta...Prou records! Em vaig dir a mi mateix...

Al cap d'uns dies ja tenia el casc fet, només em faltava acabar-la de retocar, fer els remes, i seguir el meu rumb cap a la civilització...

Vaig empaquetar totes les fruites seques que havia assecat durant tota la temporada, també vaig emportar-me les fotografies de la cova, per poder recordar-los durant tot el camí, i el més important una capseta on hi havia una mena de pal que voltava i voltava...molts cops, em preguntava que deuria ser...? Però el record del pare mirant-la em feia suposar que podia ser important.

Gairebé ho tenia tot a punt, només em calia trobar la manera d'endur-me aigua per beure...

Me'n vaig anar a dormir, cansat com estava, d'aquell dia esgotador. Feia una nit clara i tranquil·la i la lluna tota plena, i envoltada de milions i milions d'estrelles em feia companyia... Vaig adormir-me aviat...

L'endemà de bon matí vaig posar-me mans a la feina. Vaig anar a recollir els cocos que queien de les palmeres, com que en caure es trencaven... Vaig tenir una idea! És clar! M'havia d'inventar un coco ben gran per poder endur-me l'aigua! El faria com havia fet la canoa... I a dins hi posaria fulles de bananer per no trobar el gust de les resines... I així va ser. Em vaig fabrica una mena de cubell gegant, on podia transportar l'aigua a tot arreu.

Aquell matí el sol resplendia a la mar, semblava una mar sense perill, una mar transparent, on no podia passar res de dolent.

Vaig mirar sense presa tot aquell entorn que era casa meva, tot el que havia conegut quedaria enrere potser per sempre més i volia estar segur que no oblidaria cap detall, els meus pares ja serien definitivament un record perquè els seus esperits vivien a l'illa. Era difícil escollir el rumb no sabia què hi havia... Vaig confiar el meu destí al Sol esperant que em guiés i fos un company inseparable de viatge. Estava segur que amb la seva companyia no hi hauria cap tempesta que pogués arrossegar-me cap un destí fatídic.

Tenia l'estómac empedreït però una gran sensació de llibertat m'obria camí mar enllà.

Feia dies ja, i res semblava indicar que pogués trobar algun rastre de més gent, ja desesperat pel meu fracàs vaig parar a una platja per descansar uns dies i mirar de menjar alguna cosa fresca. Aquella illa, em resultava familiar, com si ja hi hagués estat... Aquell pont, aquell riu que portava tanta aigua, aquelles cases, aquelles cases? Havia arribat a la civilització! És clar, allò no era una illa qualsevol, era l'illa en què jo vivia feia anys! Allà vaig baixar de la canoa, esgotat i quasi sense creure-m'ho... Quan vaig posar un peu al port, em vaig sentir feliç, i vaig pensar...

<<Jo sol, viure tants anys perdut, i ara trobar el camí fins aquí, sol...jo sol...m'ho vaig repetir a mi mateix...>>

Gràcies als pares i a la meva tenacitat, m'havia fet un home fort, decidit i al mateix temps prudent, ple de la saviesa que s'aprèn observant l'entorn. Vaig vagarejar pels carrers d'aquella ciutat, confós sense saber on anar-hi què fer, realment tant de temps fora de la civilització em deixà fora de joc dels costums habituals a la ciutat. Pensava:

<<Els pares no hi són, ni tan sols algun parent remot, se'm va encongir el cor, tanta lluita per arribar i ara em trobo més perdut que mai, tot era absurd per a mi. Calia integrar-se en aquell nou món o tornar a partir? Quina decisió més difícil, quan els teus anhels es transformen en realitat, tot perd el sentit. Vaig mirar a la canoa, i dubtava de tot. A l'illa la solitud que ja coneixia, i aquí intentar acostumar-me a aquesta ciutat, el seu tràfec i la seva gent. Vaig agafar la canoa, per tornar a la meva illa pensant que ja coneixia el camí cap a la civilització. Ara sóc un home més lliure.